



Αν μη τι άλλο, η ανάπλασις της κάθε πόλεως είναι απαραίτητος διά την ευημερίαν της και θα μπορούσε να πει κανείς ότι κάτι τέτοιο, κάθε άλλο παρά αρνητικό είναι διά μίαν πόλιν, διότι προωθεί τον πολυπόθητον εις την σημερινήν εποχήν εκσυγχρονισμόν, καθώς και, την λεγομένην, τουριστικήν ανάπτυξιν. Ωστόσο, παρά τας πολλάς ωφελείας, αι αναπλάσεις πρέπει να γίνονται με περίσσιαν οργάνωσιν και προγραμματισμόν, ώστε να μη διαταράσσεται η κυκλοφορία των αμερίμων διαβατών και των βιαστικών οδηγών των -ποικίλων κυβικών- οχημάτων. Οικοδομικά υλικά, πλήθος

πλίνθων -μικρών και μεγάλων- τσιμέντων και ογκολίθων συναντώνται και εις την παραμικράν γωνίαν της πόλεως, συνθέτοντας μίαν εικόνα χαοτική, η οποία προκαλεί τον εκνευρισμόν όλων των πολιτών. Φθάνει δε ο τοιούτος εκνευρισμός εις τόσον δυσθεώρητα ύψη, ώστε πολλοί θα επεθύμουν να απομακρύνωσιν τάχιστα όλα τούτα τα οικοδομικά υλικά και να επαναφέρωσιν την πόλιν εις την -αν και ομολογουμένως προβληματική- προτεραίαν κατάστασιν. Και ωσάν να μην έφτανε η ψυχική αναστάτωσις, αι στολισμένα κυρία και οι κύριοι οι περιδιαβαίνοντες την πόλιν, αγανακτούσι με αυτήν την κατάστασιν, καθώς τα πορφυρά -της μόδας- καστόρινα και λουστρινένια υποδήματα των κομψών κυριών και τα καλογουαλισμένα μαύρα δερμάτινα υποδήματα των κυριών μετατρέπονται -ως να είχαν πασπαλιστεί με ζάχαριν άχνιν- αυτομάτως εις λευκά. Ένοχος φυσικά, κηρύσσεται η -διάσπαρτος σε κάθε σημείο της πόλης- σκόνη. Όσο διά τον αμέριμον διαβάτην και τον ποιητήν, ο οποίος αναζητά -εις ουρανόν και γην- εμπνευσιν, η μοίρα, με την μορφήν δολίου πέτρας παραδοκούσης, επιφυλάσσει προσεδάφισιν ανώμαλον και κατάγμα ουδόλως ρομαντικόν. Θα ήμπορούσε, λοιπόν, να πει κανείς πως για να περιπατήσει κάποιος εις τας πλατείας και τα πεζοδρόμια της - από της αρχαιότητος ενδόξου- πόλεώς μας, απαιτείται ευκινισία αίλουρου, ισορροπία σχοινοβάτου και συνεχής επαγρύπνησις, ωσάν του κυνηγού κατά την κρίσιμον εκείνην στιγμήν, κατά την οποίαν πρόκειται να επιτεθή και να συλλάβη το θήραμά του. Πρόβλημα όμως αντιμετωπίζουσιν και οι υπερήφανοι, αλλά και απηυδημένοι, ερχόμενοι συχνά εις τα όρια της απελπισίας, καταστηματαρχαί. Ούτοι, μετά πολλής απορίας και οργής, ορώσι να ξηλώνωνται αι προσόψεις των καταστημάτων τους διά την πραγματοποίησιν των έργων του δήμου. Ακόμη, σφοδρόν θυμόν τους προκαλεί, άνευ αμφιβολίας, η κατάληψις των καταστημάτων τους από την σκόνην, η οποία παρασυρομένη από τας ριπάς του ανέμου, αφού λικνισθεί δι' ολίγον εις τον Αργειακόν αιθέρα, στρογγυλοκάθεται εις κάθε είδους επίπλα και εμπορεύματα. Και βεβαίως τα ξεσκονόπανα έχουσιν την τιμητικήν των, καθώς η χρήσις τους είναι τοσούτον συχνή, ώστε συντόμως θα απευθυνθώσιν εις την δικαιοσύνην διά εξαναγκασμόν εις υπερωρίας άνευ αποδοχών. Και, όπως είναι φυσικόν, η οικοδομική σκόνη απωθεί τους πελάτας, ως η αφρικανική τοιαύτη τους αγνούς -λάτρεις του ελληνικού καθαρού αέρος- περιπατητάς. Επιπλέον, θα ήμπορούσαμε να είπωμεν πως εις την ταλαιπωρον πόλιν μας θα ήτο -μακράν- προτιμότερον να κυκλοφορή κανείς με κάρου, καθώς η χρήσις οιουδήποτε άλλου μέσου καθιστά την μετακίνησιν, εις δρόμους των οποίων η κατεύθυνσις αλλάζει πολλάκις ημερησίως, τόσον δύσκολον, ώστε θα ήρχετο κανείς να ευρίσκετο καταμεσίς του λαβυρίνθου. Είναι σίγουρον ότι τότε θα εύρισκε τον δρόμον του ευκολότερον. Από την άλλην πλευράν, βεβαίως, θα πρέπει, ίσως, να ευχαριστήσωμεν τας αρχάς του τόπου, αι οποίαι καθημερινώς μας θυμίζουσιν το εξάισιον εκείνο καρβαφικόν : " ...να εύχεσαι να 'ναι μακρύς ο δρόμος...". Υπάρχει, ασφαλώς, και το θέμα του παρκαρίσματος. Ελάχιστοι καθώς είναι οι χώροι στάθμευσης, τα εναπομείναντα πεζοδρόμια αυθαιρέτως καταλαμβάνονται από οχήματα -εν απογνώσει- οδηγών, οι οποίοι κοσμούσιν ο εις τον έτερον με τα πιο περίτεχνα κοσμητικά επίθετα που διαθέτει η νεοελληνική μας γλώσσα. Βλέμματα θανατηφόρα ανταλλάσσονται, ου μην αλλά και πλείστα ειδύλλια πλέκονται, όταν το βλέμμα ευειδούς νεάνιδος συγκρουστεί με το αντίστοιχον ευσταλούς Αργείου. Στους σκαμμένους δρόμους, στα ξεθεμελιωμένα πεζοδρόμια και στις πλατείας, με τα ατάκτως ερριμμένα μπάζα, είναι πλέον ή σίγουρον ότι παραδοκεί ο θεός Έρως, έτοιμος να σας πετύχη με τα -τόσον επιθυμητά του- βέλη. Σπεύσατε, λοιπόν! Όσον διά εσάς που γκρινιάζετε ακαταπαύστως, θα εσύστηνα ολίγην υπομονήν ακόμη. Οι ιθύνοντες μας διαβεβαιώνουσιν πως όλα τούτα είναι παροδικά. Η σύγχυσις και η ταλαιπωρία αξίζουσιν τον κόπο, αφού τελικώς θα έλθη εις την πόλιν μας ο περιβόητος εκσυγχρονισμός, ο αέρας της ανανεώσεως... Κι αέρα στα πανιά μας!!!